

mannen weet ze ook niets. Ze heeft tot nu toe nooit iets van hen mogen weten, hen niet mogen zien, niet met hen mogen spreken.... geen flirt, geen liefkoozing.... sneeuwwit maagdelijk en onschuldig en tragisch dom komt ze voor de groote taak: een erfgenaam te leveren. Als de natuur haar roept voor de wet van geven en ontvangen, dan wordt ze bruidje, dan moet ze inééns den grooten sprong wagen van de kloostercel naar het huwelijksbed.... en al heeft ze nooit een man gezien, dan moet ze toch nu maar ineens den man begrijpen en kennen. En dat maakt haar zoo nerveus.... En Tschjimpie.... nu mag Tschjimpie.... nu móet Tschjimpie zijn plicht aan het nageslacht volvoeren.... nu komt Tschjimpie's bruiloft, nu wordt het zenuwachtige, een beetje hysterische, onwetende Ladietje voor zijn neus gezet. Alsjeblieft!

„Maar Tschjimpie.... schaam je je niet? Ben jij nu een man? Of ben je een monnik geworden?! Zeg?!”

Ach, wat weet Tschjimpie er van, wat hij geworden is onder deze opvoeding? Een aristocraat. Ja. Een vervelende, zure gentleman, die blijkbaar niet eens genoeg gentleman is om zijn diepste natuur geweld aan te doen. Want dat zou hij zich aan moeten doen: geweld! Wat moet hij met dit malle wicht, dat zoo onbeschaamd en ontactisch coquetteert? Hij voelt niets voor haar.... ze dempt alle gevoel in hem. Een lady? Is dit een lady, deze vrouw die zich erger gedraagt dan een straatmeid? Weet ze dan niets van de mannen af? Kan ze dan niet écht wijfje zijn.... niet alleen maar bruid.... zooals.... nee, dat is toch ál te dwaas.... zoo'n straathond te willen vergelijken bij dit mooie, reine bruidje.... Maar hij kan het niet helpen, hij wordt kriegel van haar hysterisch gedoe, hij walgt van haar. En Ladietje voelt dat natuurlijk en wordt nog nerveuzer en doet nog meer haar best.... vooral nú.... nu eindelijk het leven voor haar open gaat.... nu eindelijk de vrijheid gekomen is.... liefkoozing verlangt ze na al de tucht.... wild worden, wil ze.... eenmaal onbeheerscht zijn.... geen lady zijn.... maar vrouw zijn.... en nu doet die man zoo onbenullig, alsof hij de maagd moet spelen.... En Ladietje vergeet al haar ladylikeheid.... Haar bloed wordt te warm, ze springt tegen Tschjimpie op, ze legt haar voorpootjes op zijn schouders.... speelsch hijgt haar rood tongetje uit haar bekje met de scherpe, ivoorwitte tandjes.... een mooi bekje, een mooi vrouwtje.... Dat ziet Tschjimpie dan toch ook. Hij is toch nog man.... toch nog niet heelemaal blind of.... verzuurd? Alleen.... hij kan het niet helpen.... charme mist Ladietje.... de charme van de terughouding, van het mysterie, van alle echt vrouwelijke complexen.... Ladietje heeft geen sexappeal, heeft alleen maar het botte, onverhulde verlangen.... Tschjimpie geeft haar een duw, half uit ergernis, half uit speelschheid, die toch in hem ontwaakt. Ladietje is achterover gevallen en blijft zoo liggen, haar graaiende pootjes naar hem toe, een beetje heen en weer schuivend ligt ze daar, ze